

AGENCY
ACENTE

Patricia Muradi

NEVER WITHOUT THE SEA

DENİZ OLMADAN ASLA

It has always been there since the moment I opened my eyes to say "Hi!" to the world. Even at times I could not see it, its scent would come out deep below my conscious, come out to help me and to cheer me up.

Gözlerimi aralayıp da dünyaya "Merhaba" dediğim andan itibaren o benim için hep vardı. Görme imkanım olmadığı zamanlarda bile kokusu aklımın içinde bir yerlerden çıkarak imdada yetişir, moralimi düzeltirdi.

I used to rush out the chalky smelling classes I had to attend although I hated it -I had to study to be an important person- with the bell ringing together with the other students, and run to the end of the high walls of the school.

As the other students play the usual childish stuff, I used to take deep breaths of that air I had been missing, trying to collect it inside as if it were a medicine to help me endure the next lesson.

I used to close my eyes and see the endless blue, not forgetting to wide open my nostrils. I wouldn't know how the curse my bad fate that imprisoned me in the class instead of being with it.

Sometimes I used to lose myself, as the bell rang I would run to the school entrance gate instead of lining up and wander around the gate as if a cat gazing at fish, in the hope that I could go out.

Our house was pretty close to the school, and I would pose as if I were searching for mama, but I was returned back to the classroom, sulking, by the teacher who used to be aware of my runaway potential. I never figured out how they understood my real aim as I wandered around with my expression which I believed to be very innocent. One of the secrets of being a teacher... They are so close to the children, and they are so much concentrated on them that they succeed in thinking like a child.

I do not recall when this passion for the sea started in me, so it must have been there when I was born. However, the time I realized that this was a passion was when I was in primary school.

On a first school day, as everyone hugged friends and teachers in joy, I was sulking in a corner, thinking that the summer season and the sea was over.

As Mama was looking at me with an "Oh my God, how unfortunate I am! Why is this child crying when there is no reason?" expression, she was also trying to smile at my teacher approaching us.

When I saw my teacher approaching, I stood up and tried to pull myself together. Meanwhile, I heard my Mama trying to explain the situation with an apologizing voice.

-Well... I think, she was sorry that her aunt returned. This is why she is so, otherwise, my daughter loves school very much, isn't it so my dearest? My mother, not happy with lying, was as an excuse putting my aunt,

Hiç sevmediğim halde takılmak durumunda kaldığım -büyük adam olmak için okumak gerekiyordu- tebeşir kokulu sınıflardan zilin çalması ile diğer öğrenciler eşliğinde kendimi dışarı atar, çabucak okulun yüksek duvarlarının sonuna doğru koşardım.

Herkes yaşının gereği oyunlara dalmışken ben özlediğim o havayı uzun uzun içime çeker, bir sonraki derse dayanmamı sağlayacak bir ilaçmış gibi içimde biriktirmeye çalışırdım.

Gözlerimi yumarak sonsuz mavilikleri görmeye çalışır, bunu yaparken de burun deliklerimi kocaman açmayı ihmal etmezdim. Mis gibi kokusunu içime çekerek, onunla olmak varken beni sınıfa tıkan makus talihime ne diyeceğimi bilemezdim.

Kimi zaman kendimi fazlaca kaptırır, zil çaldığı halde sıraya girmek yerine okulun kapısına koşar, dışarı çıkmak umuduyla kedinin ciğerin etrafında dolandığı gibi gezinip dururdum.

Her ne kadar çaktırmayıp anneme bakınıyormuş gibi yapsam da -okulumuz eve oldukça yakındı- böylesi zamanlarda bendeki kaçma potansiyelini fark eden öğretmenler sayesinde gerisin geriye döndürülerek kös kös sınıfıma yollanırdım. Ben son derece masum olduğuna inandığım yüz ifade ile dolanıp dururken onların asıl amacımı nasıl anladıklarını hiçbir zaman çözemedim. Bu da öğretmen olmanın sırlarından biri olsa gerek. Çocuklarla o kadar beraber olurlar ve dikkatleri üzerlerinde o denli yoğunlaşıyor ki herhalde çocuk gibi düşünmeyi de o esnada başarıyorlar.

Deniz tutkusu doğduğumdan beri varmış ki ne zaman başladığını bile tam olarak hatırlamıyorum. Ancak tutkunun tutku olduğunu fark etmem ilkokul çağlarına denk gelir.

Okulun ilk açıldığı günlerden birinde herkes sevinçle arkadaşlarına ve öğretmenlerine sarılırken ben bir köşede ağlamaklı bir yüzle denizin ve deniz mevsiminin bittiğini düşünüyordum.

Annem halime anlam veremeyen -Tanrım ne kadar talihsizim, bu çocuk neden durur dururken ağlıyor şeklinde- bir yüz ifadesi ile bana bakarken diğer yandan da bize doğru gelen öğretmenimi gülümseyerek karşılamaya çalışıyordu.

Öğretmenimin yanımıza yaklaştığını görünce hemen kalkarak kendime çeki düzen vermeye çalıştım. Bir yandan da annemin özür dileyen bir ses tonu ile durumu açıklamaya çalıştığını duyuyordum.

-Şey... Zannederim teyzesinin gitmesine üzüldü. Ondan böyle, yoksa benim kızım okulunu çok sever. Değil mi anneciğim?

Yalan söylemeyi pek sevmeyen annem, hızlıca uyduracak başka bir şey bulamadığından olsa gerek gideli tam bir hafta olan teyzemi bahane edip

who had returned almost a week ago, probably not finding anything else to make up. As a matter of fact, I had completely forgotten about my aunt. On the other hand, I had no choice but to confirm mother as every child with manners should do. I confirmed mother, nodding and sobbing.
-Hi-hi

My teacher, with whom we would be studying with for a second year, threw a glance at me and spoke.

-Hello, is it so? Well dear Pat, if your aunt is gone, you have your friends, you have me. And, this year we will be learning lots of new things.

Who cares. My real problem is being inside these four walls. The weather is getting cold, there is no sea, no sea. Tears filled my eyes as I thought of it. My teacher hugged me, trying to soothe me and I could no longer bear, confessing everything.

-The sea...

My mother gave out hissing sounds, embarrassed that her daughter was crying as everyone else was singing with the joy of being back in school.
-The sea? Now, what is that?

-The summer is over...

My teacher and my mother remained silent for some time, not knowing what to say. Then, with a last effort, my mother tried once again.

-Yes my dear, the summer is over, but I don't understand, you..

I interrupted her sadly.

-We will no longer go to the seaside.

-Well, isn't this normal? This is school time...

My teacher silenced my mother with a gesture.

-My dear child, Are you crying because you are parted from the sea?

I nodded, sobbing.

-Now tell me, do you love the sea this much?

I nodded again silently.

My teacher clapped her hands, smiling.

-Alright then, here is the decision.

I looked at her curiously, and she sid, smiling:

-Now Pat, you go and wash your face first of all. Then, you say hello to your friends. Then we will altogether go to the beach.

Butterflies in my stomach. I couldn't believe what I heard. Then my teacher completed her sentence:

-If the summer is over, we will go to the beach altogether and make a pledge with the sea to unite next summer, say farewell and come back.

And we did it! Although my friends didn't know what was going on, since they were more than pleased with this walk, no one thought of asking why.

We ran, we laughed, said farewell to the sea and returned back to our classroom.

In the following days, whenever I thought of running away to the sea, I recalled the kindness and understanding of my teacher and I contented with smelling the scent of the sea, and tried not to look out to be on the safe side. Who knows, with that scent, I could always have crush!

Hoping that you are not even one day away from the sea, our common passion. With Love. ☺

durumu kurtarmaya çalışıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse ben teyzemi çoktan unutmuşum bile. Öte yandan her terbiyeli ve iyi çocuğun yapması gerektiği gibi annemi onaylamaktan başka bir çare de görünmüyordu. Bir yandan burnumu çekerken başımı sallayarak doğruladım.

-Hi-hi

Elinde ikinci yılını geçirecek olduğum öğretmenimse yüzüme kısa bir bakış attıktan sonra konuşmaya başladı.

-Merhabalar, öyle mi? Hay Allah neyse Sevgili Pat, teyzen gittiye arkadaşların var, ben varım, hem bu yıl bir dolu yeni dersler öğreneceğiz.

Kimin umurunda acaba? Hem zaten benim asıl derdim bu dikili dört duvar arasında olmak. Havalarda da soğuyor, deniz de yok, yok işte yok... Düşünürken bile gözlerim doluyor. Öğretmenim beni bu kez de sarılarak teselli etmeye çalışırken ben daha fazla dayanamıyordum ve gözyaşları arasında her şeyi itiraf etmek durumunda kalıyorum.

-Deniz...

Annem herkes güle oynaya okuluna kavuşma şarkıları söylerken kızı ağladığı için utandığından, çıldırarak gibi bir ses tonu ile tıslıyor.

-Deniz mi? Nerden çıktı şimdi bu?

-Yaz bitti...

Öğretmenim ve annem ne diyeceklerini bilemeden bir süre sessiz kaldılarsa da annem son bir gayretle yeniden şansını denedi.

-Evet yavrum yaz bitti ama anlayamadım sen...

Üzüntüyle sözünü kestim.

-Artık denize gidemeyeceğiz.

-Eh bu normal değil mi sence? Hem şimdi okul zamanı...

Diyerek bir şeyler gevelemeye çalışan annemi öğretmenim bir el hareketi ile susturdu.

-Yavrucuğum sen şimdi denizden ayrıldın diye mi ağlıyorsun.

Burnumu çekerek başımı salladım.

-Peki söyle bakalım sen denizi çok mu seviyorsun?

Sesimi çıkartmadan başımı yeniden salladım.

Öğretmenim gülümseyerek iki elini birbirine vurdu.

-Tamam o zaman, karar verildi.

Merakla baktım o ise göz atarak gülen bir ifade ile söylendi.

-Şimdi Pat, gidip önce bir güzel yüzünü yıkıyorsun. Sonra arkadaşlarına 'Merhaba' diyorsun. Ardından da toplanıp hep beraber şöyle bir sahile dek iniyoruz.

İçim kıpır kıpır etmeye başlamıştı bile, duyduklarına inanamıyordum ki öğretmenim cümlesini tamamladı.

-Madem yaz bitti o halde hep beraber sahile gidip Deniz ile bir dahaki yaza görüşmek üzere sözleşecek ve ona veda edip geleceğiz.

Yaptık da... Diğer arkadaşlarımız ne olduğunu bilmeseler de herkes okulun ilk gününde yapılan bu sürpriz gezintiden fazlasıyla memnun olduğundan kimse durumu sorgulamayı aklına bile getirmedi.

Güldük, koştuk, denize veda ettik ve sınıflarımıza geri geldik.

Sonraki günlerde deniz kenarına kaçmayı ne zaman içimden geçirsem öğretmenimin yaptığı incelik ve gösterdiği anlayış aklıma geldiğinden sadece havasını koklamakla yetinerek dışarıya hiç bakmamaya özen gösterdim. Hem ne olur ne olmaz, kokusu burnuma dek gelirken aklım her an çeliblebilirdi öyle değil mi?

Hepimizin vazgeçilmez tutkusu olan denizden uzakta tek bir gün dahi geçmemesi dileği ile... Sevgiye kalın. ☺